

Finansklagenemnda Inkasso

Avgjørelse FinKN 2024-1073

25.11.2024

KRAVIA AS

Tvist

Om innfordring av krav sikret med dom fra land i EU.

Kravet til inkasso er behandlet ved Ventpils Court i Latvia. Foretaket har sendt begjæring om utlegg. Begjæringen er sendt til tingretten for bekreftelse av utenlandsk tvangsgrunnlag. Inkassosalær er krevd. Klager mente at tvangsgrunnlaget var ugyldig og krevde kr 1 000 000 i kompensasjon fra inkassoforetaket. Klager fikk medhold i at han ikke pliktet å betale noen del av de utenrettslige omkostningene som innklagede hadde beregnet i saken.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: KR 7 000.

Saksfremstilling

Saken gjelder innfordring av et krav fra B2KAPITAL SIA i Latvia. Inkassoforetaket har forklart at det foreligger en rettskraftig domsavgjørelse for kravet. Etter forutgående varsling sendte inkassoforetaket 30.7.24 begjæring om utlegg. Av fremlagt kopi av utleggsbegjæringen fremgår det at det er krevd kr 7 000 i utenrettslige inkassokostnader. Begjæringen er sendt til Midtre Hålogaland tingrett, med anmodning om godkjenning av domsavgjørelsen som tvangsgrunnlag for utleggsbegjæring i Norge. Foretaket har anmodet tingretten om at begjæringen om utlegg blir oversendt namsmyndigheten for videre behandling om domsavgjørelsen godkjennes som tvangsgrunnlag.

Klager har anført at det ikke foreligger gyldig tvangsgrunnlag. Grunnet stress med saken er han blitt syk og krever kr 1 000 000 i kompensasjon fra inkassoforetaket.

Inkassoforetaket har anført at det er grunnlag for kravet på inkassokostnadene. Grunnlaget for kravet er en rettskraftig domsavgjørelse. Begjæring om utlegg er sendt til tingretten for bekreftelse av utalandsk tvangsgrunnlag, i tråd med konvensjon om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrding av dommer i sivile og kommersielle saker (Luganokonvensjonen).

Finansklagenemnda Inkassos begrunnelse

Vedtektene for Finansklagenemnda Inkasso pkt. 4.1 første avsnitt bokstav c lyder fra 1.3.24 slik:

En sak kan avvises dersom saken er under behandling eller har blitt behandlet av domstol, herunder forliksrådet.

Slik nemnda vurderer det, er det, når intet annet er sagt, nok tenkt på norske domstoler, herunder forliksrådene i vårt land.

Nemnda anser det ikke nødvendig å gå nærmere inn på dette, idet det uansett ikke er snakk om å overprøve avgjørelsen som tilsynelatende ble truffet av den latviske domstolen 7.12.09 der klager skal ha blitt dømt til å betale hovedstolen og påløpte sakskostnader, til sammen EUR 33 732. Nærværende nemnds kompetanse er etter vedtektene pkt. 1.3 fjerde avsnitt begrenset til å avgjøre "om det er grunnlag for skyldnerens plikt il å erstatte krav om utenrettslige

omkostninger." De utenrettslige kostnadene er påført saken etter at innklagede mottok oppdraget med å søke kravet inndrevet i Norge.

I vedtektene pkt. 4.1 andre avsnitt er det bestemt at en sak mot et inkassoforetak kan avvises også dersom saken er under behandling eller har blitt behandlet av namsmyndighetene.

Etter det som er opplyst, er utleggsbegjæringen med domsavgjørelsen i første omgang sendt til tingretten for vurdering av om den latviske avgjørelsen kan godkjennes som tvangsgrunnlag i Norge. Slik nemnda ser det, vil namsmannen, dersom tingretten godkjenner dommen som tvangsgrunnlag, kunne ha nytte av å se nemndas avgjørelse av omkostningsspørsmålet, og nemnda beslutter derfor etter dette at det er hensiktsmessig å realitetsvurdere om det er grunnlag for de utenrettslige kostnadene som innklagede har krevd i saken.

Klager har gått til frontalangrep på utleggsbegjæringen, idet han, slik nemnda forstår ham, mener det er begått ulovligheter, at kravet er falt bort på grunn av passivitet og at det visstnok også skal være en insolvenssak på gang. Han er blitt forklart at nemndas kompetanse er begrenset, men har fastholdt sitt angrep på innklagede ved å be nemnda vurdere saken. Nemnda vurderer det slik at klager uansett ønsker at nemnda skal avgjøre kostnadsspørsmålet.

Innklagede har, etter det som er opplyst, sendt betalingsoppfordring etter inkassoloven § 11/ varsel om at sak reises/ varsel om tvangsfullbyrdelse. Det er beregnet et tariffmessig salær etter inkassoforskriften på kr 7 000.

Inndriving av krav kan etter norsk rett skje i flere omganger; først forsøkes utenrettslig inndriving etter inkassolovens bestemmelser. Dersom det ikke fører til at kravet gjøres opp, er neste skritt å sende kravet til namsmannen med begjæring om utlegg dersom det dreier seg om en uimotsagt faktura eller, dersom kravet er bestridt, å gå til retten, som regel forliksrådet, for å få fastlagt om det foreligger et krav og størrelsen på kravet. Når dommen er rettskraftig, er den tvangsgrunnlag og kan sendes til namsmyndighetene for å få sikkerhet for kravet, så som trekk i løpende ytelser, utleggspant i eiendeler som bil, hytte, hus og lignende.

Omkostningene avgjøres i første fase etter inkassolovens bestemmelser med tilhørende forskrift, hos namsmannen etter tvangsfullbyrdesloven § 3-1 følgende og for forliksrådet etter tvistelovens bestemmelser.

Når et krav, slik som i vår sak, pretendes å være rettskraftig fastlagt av en domstol, er man over i siste fase og kan bare kreve kostnadene dekket etter tvangsfullbyrdeslovens bestemmelser. Det er da ikke adgang til å kreve kostnader dekket etter inkassolovens bestemmelser. Dette fremgår også ved at det i inkassoloven § 1 første ledd andre setning er bestemt at rettshjelp ved omtvistede pengekrav ikke regnes som inndriving.

Klager plikter etter dette ikke å betale de utenrettslige omkostningene som innklagede har beregnet i saken.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Inkassos konklusjon

Klager gis medhold.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Marte Charlotte Knudsen (bransjerepresentant) og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).